

JACQUES RAVENNE

CEI ÎNVIĂȚI,

Traducere:
Claudiu-Eduard Brăileanu

NICULESCU fiction

Prolog

Paris, cartierul Notre-Dame

30 martie 1309

Pe malul Senei, reședința spațioasă a canonicilor care slujeau la Notre-Dame încă era cufundată în noapte. Bucătăriile, unde de obicei se agitau servitoarele ca să reaprindă jăratecul din cuptoare sau ca să facă semnul crucii pe pâine, erau pustii. Toți servitorii dormeau, epuizați de lungul ospăț din ajun. Pentru a sărbători Paștele, canonicii se adunaseră și celebra-seră Învierea Mântuitorului cu libații abundente. *Beți toți din el, căci acesta este sângele meu*, spusese Iisus întinzând un potir cu vin, iar canonicii nu se lăsaseră prea mult rugați. Intonaseră până târziu în noapte *Ave Maria* și *Deo gratias*, împiedicându-l să doarmă până și pe gardianul închisorii. Profitase de situație ca să-și facă rondul. De fapt, canonicii nu fuseseră singurii care exageraseră în noaptea aceea: preoți doborâți de prea mult vin în Montmartre, copii de cor cu mințile tulburi, curve în căutare de clienți... celulele erau pline.

Gardianul le inspectase una câte una, înaintea de a ieși din nou afară pentru a savura răcoarea nopții. Sena, umflată de ploile de primăvară, lovea cheiurile cu valuri întunecate, în timp ce luna cobora deasupra cunoscutului *Palais de la Cité*. Gardianul își punea întrebarea dacă era primul sau ultimul pătrar. Nu reușise niciodată să le deosebească. Se dezlega la nădragi, lăsându-i pe vine, gata să-și golească vezica, dar simți o mână înghețată cum îl apucă de ceafă:

— Cheile!

Din câte își amintea gardianul, nimeni nu îndrăznise vreodată să atace închisoarea canonicilor. A ataca Notre-Dame însemna a-l ataca pe Dumnezeu.

— Ai înnebunit, o să ajungi tras pe roată...

Vârful unui pumnal i s-a înfipt în zona inghinală, chiar sub sexul lui care se micșora văzând cu ochii. A dezlegat cheile din breloc.

— În numele iubirii față de Dumnezeu, nu mă...

I-a răspuns larma făcută de pași precipitați, urmată de zgomotul unei uși deschise: atacatorii erau deja înăuntru.

Clinchetul neașteptat al încuietorii îi făcu pe prizonieri să se năpustească spre gratii. Nu se făcuse încă ora când li se aducea mâncarea sărăcăcioasă sub formă de pâine uscată și apă stătută. Au văzut uimiți două umbre repezindu-se spre celula de la capătul culoarului. Cea închisă cu o ușă blindată de fier. Zgomotul sec al unei chei învârtindu-se în broască, apoi un strigăt înăbușit imediat. Terifiați, majoritatea prizonierilor s-au întors resemnați. Unul dintre ei alerga spre moarte sau mai rău...

Cele două umbre s-au ivit din nou, târând în urma lor un trup inert. Ușa trosni din nou și închisoarea căzu iarăși pradă tăcerii înspăimântătoare a nopții. Atacul și răpirea nu duraseră mai mult decât cântatul unui cocoș. Când și-a văzut atacatorii întorcându-se, gardianul, care reușise să-și ridice nădragii, exclamă:

— De ce ați răpit-o pe vrăjitoare?

Drept răspuns, primi un pumn în plină figură și se prăbuși. În loc de contactul dur al trupului său cu pământul, avea impresia că simte vin inundându-i hainele și se întrebă de ce.

A fost ultimul lui gând înainte de a se îneca în Sena.

Palidă și înghețată, luna trecea chiar deasupra Catedralei Notre-Dame, luminând schela ce acoperea întreaga fațadă, ca o iederă. Lumina ei palidă scotea în evidență două umbre care se deplasau pe ultimul nivel de scânduri. Siluetele s-au oprit în fața unei uși joase decupate în turnul orientat spre nord. Un nor veni preț de o clipă să se așeze în fața astrului și când acesta reapăru umbrele dispăruseră, înghițite în măruntaiele catedralei. După ce au coborât scara în spirală ce ducea la clopotniță, noii veniți au țâșnit în naosul gol și tăcut. Au rămas o clipă nemișcați pentru a identifica o eventuală prezentă, apoi unul dintre ei a scos de sub tunică o lampă cu ulei și a ridicat-o deasupra capului. Catedrala era un șantier perpetuu. Blocuri de calcar abia cioplite încurcau trecerea în timp ce, într-o capelă, lumina lămpii dezvăluia treptat un atelier de sculptură în piatră. Flacăra tremurândă lumină un burhan în formă de dragon, apoi vasul cu apă sfințită din marmură sprijinit pe capul unui Asmodeus.

— Suntem singuri?

— Da, Maestre.

— Du-te și adu-i pe ceilalți.

Omul cu fața ascunsă care ținea lampa apucă un ciocan abandonat lângă un bloc de piatră și se îndreptă spre intrarea catedralei. Dâra de lumină ce îi însoțea pașii alergă pe pereți, sări pe dale, pentru a se fixa în cele din urmă pe o ușă îngustă. Încuietoarea acesteia cedă încă de la prima lovitură. Cinci bărbați s-au strecurat în interior, înfășurați în pelerine de culoarea nopții. Unul dintre ei purta pe umăr un corp nemișcat, de parcă tocmai îl dăduse jos din spânzurătoarea de la Montfaucon. Ajuns în fața Maestrului, îl așeză cu delicatețe pe sol.

— Pune-o cu fața în sus, să o văd!

Toți au privit cu atenție la chipul celei pe care tocmai o scosese din temniță. De sub stratul de praf de cărbune așternut peste trăsăturile ei, se aprinseseră doi ochi gălbui.

— Ai fost arestată în incinta catedralei, ceea ce înseamnă că depinzi de justiția canonicilor. Oamenilor lui Dumnezeu nu le plac femeile închinat diavolului. Vei ajunge să arzi pe rug.

Ochii i-au strălucit.

— Nu m-am dat Satanei! Familia soțului meu m-a calomniat. Ei spun că mi-am omorât bărbatul prin tot felul de blesteme și vrăjitorii.

— Nu doar pe soțul tău, ci și pe cei doi fii vitregi ai tăi. Au murit cu foc la stomac, blestemându-te.

— N-am făcut nimic! Jur!

Maestrul arată impunătoarea cruce din spatele altarului.

— Juri înaintea lui Dumnezeu?

I-a răspuns tăcerea.

— Doctorii au examinat limba, măruntaiele și chiar vezica filor tăi vitregi. N-au găsit nicio leziune, nicio urmă de otravă. Cum au murit atunci, consumați din interior, dacă nu ajutați de stăpânul infernului?

Uimită, vrăjitoarea repetă:

— Nu m-am dat Satanei!

Un pumnal țâșni în mâna înmănușată a Maestrului.

— Dacă nu ai nicio înțelegere cu diavolul, atunci nu mă mai interesezi și o să te trimit înapoi în neant.

— Dar cine sunteți?

— Ce suntem noi, nu știe nici noaptea. Te întreb pentru ultima dată: ești în stare să chemi forțele Răului?

Ochii galbeni fixară lama cu tăișul strălucind în lumina lămpii. De data aceasta, nu mai avea nicio scăpare.

— Da.

— Atunci, fă o vrăjitorie puternică. Dacă nu, știu un alt mijloc de a-l chema pe Prințul întunericului.

Pumnalul se fixă pe vena albastră care pulsa la adăpostul bărbiei.

— Sângele tău!

NOAPTEA DE LA NOTRE-DAME

*Veni-va noaptea când, din adânc de catacombe,
Morții vor ieși din morminte...*

Lamentația Înviaților

1.

Paris, Notre-Dame

30 martie 1309

În catedrală persista încă mirosul de tămâie. Zile întregi, mulțimea se îmbulzise în naos pentru a sărbători Săptămâna Patimilor. Urmărise Patimile lui Iisus într-un vacarm asurzitor, strigându-și durerea la răstignire și urlând de bucurie la Înviere. Apoi Hristos părăsise pământul oamenilor și sanctuarul își regăsise liniștea.

Maestrul stătea în fața altarului. Fixa imensa cruce goală.

Dumnezeu ieșise din catedrală și diavolul urma să-l înlocuiască.

Zgomotul surd al ciocanului răsună încă o dată și lespedeaua mortuară cedă în cele din urmă și se prăbuși în fundul mormântului. Podeaua catedralei Notre-Dame era plină de morminte, înșesată de cadavre. În urma prăbușirii, piatra funerară zdrobise un schelet, îi pulverizase tibiile și bazinul. Dar craniul rămăsese intact. A fost luat cu grijă și adus în fața altarului, unde îl așteptau oasele unei mâini recuperate dintr-un alt mormânt. De jur-împrejur, cei șapte bărbați formară un semicerc. Unul dintre ei scoase un sceptru cu o cruce deasupra și îl așeză pe falange.

— Să ți se usuce mâna, papă Clement, și să se aleagă praful de ea în iad, rosti Maestrul.

— Amin.

Unul dintre participanți ridică o coroană și o așează pe craniul îngălbenit.

— Spiritul tău să se împrăștie în cele patru vânturi rege Philippe și să putrezească în iad!

— Amin.

Rezemată de o coloană, ascunsă în spatele unui morman de lumânări, vrăjitoarea privea cu mare interes ciudata ceremonie. Încă mai simțea pe gât vârful pumnalului. În curând va trebui să-și dovedească puterea sau să moară. Cu o voce gravă, Maestrul reluă:

— Va veni ziua când vom învia. O zi de sânge. Bisericile vor fi distruse, altarele jefuite... Răzbunarea noastră îi va lovi pe toți așa-zișii oameni ai lui Dumnezeu care ne-au condamnat fără judecată, precum și pe urmașii lor. Tronul Sfântului Petru va fi gol, iar papa va fi doar un sclav.

— Facă-se voia noastră! răspunse corul bărbaților în negru.

Vrăjitoarea simțea că se sufocă. Până atunci nu practicase decât ritualuri minore, niciodată Marele Ritual. Îi era frică. A invoca demonii era un lucru, dar a chema diavolul în persoană era cu totul altceva. Maestrul arătă cu degetul craniul pe care era pusă o coroană.

— Va veni ziua când, înzestrați cu putere, ne vom întoarce, iar chipul nostru nu ni-l va putea vedea nimeni. Va fi o zi de glorie și toți aceia care s-au autoproclamat regi și ne-au persecutat vor fi nimiciți. Tronul Franței va fi atunci blestemat, iar fiii monarhilor vor pieri în sânge.

— Să vină și vremea regatului nostru! replicară acoliții săi cu voce puternică.

Maestrul își puse mânuși groase din piele, apoi scoase două foi de pergament din manta. Pe fiecare era desenată o față. Vrăjitoarea nu recunoscuse niciuna, dar oamenii prezenți

izbucniră în imprecății surde în fața portretelor regelui Philippe și al papei Clement, dușmanii lor de moarte. Fără niciun cuvânt, Maestrul le așeză la distanță egală de craniul încununat și de sceptrul papal.

— Nu a venit încă vremea să dezvăluim lumii răzbunarea noastră, dar trebuie să-i semănăm germenii chiar din această clipă.

Unul dintre bărbați o apucă pe vrăjitoare și o aruncă la pământ.

— Acum este rândul tău. Cheamă-l pe Āla Mare cu Coarne și fie ca toată ura din inima lui neagră, toată violența fierbându-i în vene, tot răul din el strâns încă din noaptea timpurilor, să-i lovească, să-i slujească și să-i ucidă pe cei care ne-au condamnat pe nedrept.

Vrăjitoare se ridică și își netezi părul. Un zâmbet ciudat îi strălucea pe buze. Cu ochii închiși, încercă să-și amintească trupul fumegând a jărat, suflarea ca o vâlvătaie și coada, lungă, golașă, plină de solzi a Celui din Adâncuri, din clipa când s-a apropiat de ea pentru prima oară. Amintirea o făcu să tresară, arcuindu-se. Diavolul o onorase cu iubirea lui. De acum, era slujitoarea lui și Stăpânul Întunericului nu o va dezamăgi.

Când deschise ochii, cei șapte bărbați stăteau în picioare în fața ei, fiecare fluturând un pumnal în direcția celor două portrete. Nu știa încă pe cine reprezentau, dar în penumbră păreau să radieze o aureolă misterioasă.

— Du-ți la capăt sacrilegiul, vrăjitoare!

Femeia începu să bolborosească imediat:

— O, Tu cel detestat de Dumnezeu, o, Tu care l-ai ucis pe Fiul Său unic, o, Tu care ai pângărit Duhul Sfânt, o, Tu căruia Împărăția îți este promisă, o, Tu care ai pătruns pe Eva

cu întunericul profund, o, Tu, tatăl meu adevărat, o, Tu, aman-tul meu etern, ascultă rugăciunea mea blestemată!

Tânăra vrăjitoare se ghemui, lipindu-și coapsele goale de sol.

— Să se trezească toți blestemații de aici, de jos, toți ne-credincioșii, să-și urle blasfemiile, ucigașii să se hrănească din sângele victimelor lor, duhurile blestemate să se adune ca norii la furtună, incubii să distrugă visele oamenilor, spi-ritele rele să-i stăpânească pe toți nevinovații, neamul Rău-lui să se adune, căci voi rosti Marele Ritual, împotriva căruia Dumnezeu însuși nu poate face nimic.

Se ridică încet. Nu mai rămăsese nimic din prizoniera umilită. Tot trupul i se crispa ca mișcat de un resort invizibil. Ochii ei galbeni căpătaseră o strălucire îngrijorătoare.

De acum, nu-și mai aparținea.

Venit din străfundurile pământului, Stăpânul Întuneri-cului șerpuia în adâncul șoldurilor ei, i se strecura sub piele, îi pătrundea profunzimea cărnii. În curând, i se va supune total voinței lui.

Brusc, bărbații în negru se retraseră. Un miros greu venea de sub podea, ca și cum toată putreziciunea trupurilor moarte se aduna într-o singură suflare infernală.

— Nu există altă putere mai mare decât numele, iar eu le cunosc pe acelea ale Prințului Întunericului, anunță vrăji-toarea.

S-a apropiat de cele două portrete și le-a mângâiat înainte de a se îndepărta. O căldură neașteptată emana din ele.

— O, Tu, al cărui nume cel mai secret îl cunosc, dă-mi forța ta, dă-mi putere.

În timp ce rostea incantația, Maestrul o apucă de ceafă și o forță să-și pună buzele pe fiecare pictură. Gura ei căpătă deodată un gust amar.

— O, Tu, al cărui secret îl știu, dă-mi...

Deodată nu-și mai aminti ultimele cuvinte ale ritualului. Aruncă o privire rătăcită spre răpitori. O vor ucide dacă nu termină.

— O, Tu care...

Înnebunită, își sfâșie ultimele zdrențe de pe ea. Dacă mintea o abandonase, trupul îi aparținea încă. Pântecele ei îl va chema pe diavol pentru ca el să se tăvălească în abisurile cărnii ei, s-o posede până în adâncuri.

— O, Tu, înger al Răului, fă din mine slujitoarea ta și transmite-mi puterea ta.

Vrăjitoarea se arcui violent. Un val de energie o cuprinse și o aruncă cu fața spre portretele regelui și papei. De data aceasta va avea câștig de cauză, îi va înfrânge. Satan îi dăduse puterea...

Apucă cele două imagini. Și le sărută cu toată gura. Sărutul morții.

În timp ce încerca să se ridice, picioarele îi cederă și se prăbuși pe dale. Maestrul se apropie.

— Te-ai înșelat, vrăjitoare, nu ești capabilă să practici Marele Ritual. Diavolul nu te vrea.

— Imposibil... l-am văzut... l-am simțit... mi-a dat din puterea lui...

— Satan este cel mai rău dintre șerpi. Te-a înșelat ca să te posede. Nu mai însemni nimic pentru el.

— Vă implor... știu lucruri... dacă mă lăsați să trăiesc... vă voi spune... am un secret...

Maestrul se aplecă. Vrăjitoarea îl apucă de umeri și îi șopti ceva la ureche, pe un ton sacadat. Când termină, capul i se învârtea, nu-și mai simțea trupul, dar privirea îi era încă plină de speranță.

— Ceea ce îmi mărturisești, vrăjitoare, știu deja. Știu totul despre tine. Nu știi nimic. Gura ta nu este decât minciună.

— Vrei o dovadă? șopti ea. Cunosc cuvântul sacru: ALCOR.

— Fii blestemată!

Maestrul arătă crucea. Neagră și goală, se înălța spre altar.

— Dați-o jos de acolo.

Trei bărbați se îndepărtară de grup. Crucea era de mărirea unui om. O apucară și o puseră la pământ. Maestrul arătă cu degetul cele două portrete.

— Duceți-o în fața lor.

O apucă pe vrăjitoare de păr.

— Satan nu te iubește destul...

— De ce m-ai abandonat, Prinț al Noptii?

— ...dar eu știu ce îi place cu adevărat.

Maestrul făcu un semn. Imediat tovarășii săi se năpustiră asupra vrăjitoarei.

— Mai mult decât plăcerea unei femei, lui Satan îi place suferința. Nu-i rezistă.

— Nu!

— Puneți-o pe cruce!

Maestrul scoase patru cuie din manta și le așeză pe podea, lângă ciocanul găsit în capela tăietorilor de piatră.

Urlând, vrăjitoarea se zbătea pe lemnul rece al crucii.

— Lucifer... Satan... Asmodeu... Belzebut... te implor...

— Diavolul nu-ți mai aude vocea, așteaptă acum doar durerea ta...

— Îndurare!

— ...și îi voi oferi calvarul tău.

2.

Paris, Cartierul Latin

1 aprilie 1309

Ploaia tocmai încetase. O băltoacă reflecta lumina în mijlocul dalelor deplasate din pavaj. Maestrul se aplecă și se admiră în oglinda apei. Fața lui, brăzdată de anii petrecuți în Orient, dispărea aproape complet sub o barbă albită prematur de clandestinitate. Părul îi cădea pe frunte, ascunzând o rană primită în luptă. Se chinuia să se privească, dar nu se recunoștea. Doar ochii, negri și limpezi, trădau intensitatea trăirilor din ziua intrării în Templu, o credință irezistibilă care îl anima și astăzi.

— Dă-te la o parte, gunoi nenorocit, îl îmbrânci un țăran din spatele căruței sale de cărat alimente. Te voi face să simți biciul meu, dacă nu te miști, parazit blestemat!...

Maestrul își ridică gluga murdară, își închise vesta captușită, veche și ruptă, și se depărtă fără un cuvânt. Deghizarea lui funcționa. A cotit pe strada Saint-Séverin, plină de studenți care se întreceau în a-l batjocori și a mers pe lângă zidurile înnegrite de timp ale bisericii. O apă murdară se scurgea din gura știrbă a burlanelor. Aceleași ca la Notre-Dame. A încetinit pasul și a observat porticul. O mulțime de cerșetori îi înconjurau pe enoriași, iar aceștia îi alungau cu injurii și blesteme. Maestrul profită de hărmălaie pentru a intra pe furiș. Se ferea de săraci, organizați adesea în bresle de hoți.

Nogaret avea numeroși spioni printre ei. Când își aminti de Gardianul Sigiliilor, Maestrul simți cum i se încordează maxilarele. Dacă la Notre-Dame nu-l inclusese în blestem, o făcuse doar pentru că își dorea ca într-o zi să aibă ocazia să pună personal mâna pe el. Și în ziua aceea... În timp ce se strecura în una dintre capelele ce mărgineau nava bisericii, se gândea la ceremonia din ajun. La al patrulea cui înfipt în carne, vrăjitoarea nu murise încă. A trebuit până la urmă să o omoare cu o lovitură de pumnal.

Ascuns în penumbră, sub un vitraliu întunecat, Maestrul scrută interiorul bisericii: femeii acoperite cu voal se rugau în fața unui rug de lumânări, în timp ce un responsabil al sacristiei scotea din altar monstranța și ciboriumul. Cu siguranță Nogaret nu putea avea ochi peste tot, dar mai bine să rămână prudent. Traversă transeptul, schiță un semn al crucii în fața statuii Sfântului Anton și se îndreptă spre o ușă întredeschisă. Responsabilul sacristiei îl măsură cu dispreț, dar nu îndrăzni să-l alunge. De îndată ce îi întoarse spatele, Maestrul trecu pragul ușii.

Osuarul Saint-Séverin, așa cum i se mai spunea, era de fapt cimitirul parohiei și, de secole, acolo erau înmormântați în gropi comune locuitorii cartierului. Un gropar tocmai pregătea una nouă. Cu fiecare lovitură de lopată scotea la suprafață oase pe care un ajutor le aduna cu grijă înainte de a le adăuga la zidul de craniu și oase întins de-a lungul arcaadelor. Așa era tradiția în osuar: pentru a deschide o groapă nouă, dezgropau trupurile din precedentă și le așezau în așteptarea zilei Judecării de Apoi și învierii morților.

— *Non nobis, Domine...*

Fără să se miște, Maestrul răspunse:

— ...*sed Nomini tuo da gloriam**.

Lângă el, îmbrăcat ca un ucenic și cu tunica murdară de ipsos, stătea unul dintre complicii săi de la Notre-Dame.

— Ce spune strada?

— Nu se aude nimic despre operațiunea noastră. În schimb, se vorbește mult despre sosirea trimisului papei, Duèze. Se spune că îi va interoga din nou pe frații noștri din închisoare, dar că soarta le este deja pecetluită. Aceia care se vor dezice de Templu vor scăpa cu viață, ceilalți...

— ...vor fi arși pe rug. Să-i protejeze Dumnezeu pe frații noștri în furtună!

— Și să vină răzbunarea noastră!

Maestrul se întoarse spre locul din cimitir unde erau înmormântați bogații. Cei care își puteau permite o criptă individuală. Un zidar, cu dalta în mână, termina de sculptat o piatră funerară.

— Ce ați făcut cu vrăjitoarea?

— Am urmat ordinele dumneavoastră, Maestre. I-am tăiat mâinile și picioarele, pentru ca nimeni să nu poată ghici că a fost răstignită, apoi i-am ascuns trupul sub o grămadă de gunoarie lângă cheiul Morfondus. Până să o găsească căutătorii de zdrențe, șobolanii se vor fi înfruptat pe cinste din ea.

Maestrul înclină capul pentru a-și ascunde un zâmbet. Îi era limpede: căile Domnului sunt de nepătruns, dar mai ales atunci când le dai și o mână de ajutor.

— Am o nouă misiune pentru tine.

— Porunciți, Maestre.

— Dumnezeu nu ne-a abandonat: în noaptea noastră, mi-a trimis un semn. Când eram la Notre-Dame.

* *Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău dă-i slavă.* Deviză a Templierilor, luată din *Psalmi* (Ps 115: 1). (n. a.)

— Vrăjitoarea... v-a vorbit. Am văzut.

Maestrul îi puse mâna pe umăr.

— Sunt sigur că Dumnezeu i-a inspirat mărturisirea. În fundul aceluia suflet negru se ascundea un secret care ne poate ajuta. Iată de ce vreau să iei doi frați cu tine și să mergi unde îți voi spune eu. Vezi ce se întâmplă acolo și îmi raportezi.

— Unde trebuie să merg?

În timp ce Maestrul se pregătea să răspundă, un cortegiu funerar intră în cimitir. O căruță, escortată de doi preoți, era ticsită de cadavre. Fața unei fetițe sărea pe osiile însângerate. În spate, o mulțime urla de disperare.

— Se spune că ar fi crescut foarte mult numărul morților din mahalale. Cică s-ar fi răspândit ceva în zona Champagne în timpul marilor târguri.

— Vino după mine.

Maestrul se îndreptă spre zona mormintelor. Zidarul plecase de la postul său de lucru, atras de spectacolul morbid. Chiar lângă piatra funerară neterminată se afla un strat de nisip.

— Uită-te și ia aminte.

Maestrul apucă un compas din lucrurile tăietorului de piatră și făcu un cerc pe suprafața de nisip. În centru, desenă un donjon deasupra căruia scrijeli o coroană.

— Paris, capitala Regatului, înțelese fratele său.

Apoi Maestrul trasă o linie care străbătea orașul de la un capăt la altul înainte de a-l ocoli dinspre apus.

— Sena.

Adăugă mulți copaci înspre mieznoapte. Fratele înțelese imediat: pe vremea puterii sale, Templul deținea mai multe moșii care exploatau lemnul din regiune.

— Pădurea Montmorency.

În inima pădurii, Maestrul desenă mai multe ovale legate printr-o linie în formă de șarpe.

— Un curs de apă, ghici fratele, un curs de apă pentru alimentarea unor iazuri.

La extremitatea ultimului iaz, Maestrul schiță o incintă crenelată mărginită de turnuri.

— Un castel.

Trebuia să supravegheze un castel, dar pe care? Când se pregătea să-l întrebe pe Maestru, un zgomot surd îi făcu să se întoarcă. Primul cadavru tocmai se prăbușise în groapă. Altul urmă, înfășurat într-un giulgiu. O femeie căzu în genunchi. De jur-împrejur, mulțimea începu să urle:

— Doamne, ai îndurare de noi!

Presat brusc de timp, Maestrul șterse desenele de pe nisip, cu excepția aceleia al castelului. Desenă alături o siluetă, cu sulița în mână, înconjurată de câini.

— Un vânător, murmură fratele în agitația din jur. Să fie Castelul Chasse, oare?

Maestrul îi apucă încheietura și, cu degetul mijlociu, apăsă pe vena ce ducea spre palmă.

— În numele sângelui vărsat pentru Ordin, pleacă și întoarce-te cât mai repede.